

Arrest

nr. 274 438 van 21 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 14 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN /oco advocaat S. SAROLEA en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Libische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 9 oktober 2020, dient op 16 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 23 maart 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 4 januari 2022.

1.3. Op 3 februari 2022 verklaart de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek niet-ontvankelijk omdat verzoeker reeds over een internationale beschermingsstatus beschikt in Italië. Dit is de bestreden beslissing, die op 3 februari 2022 aangetekend wordt verstuurd en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Tripoli stad en de Libische nationaliteit te bezitten. U hebt samen met uw familie in Soeq al Jumaa gewoond (Tripoli), waar uw ouders nog steeds woonachtig zijn. Uw vader is advocaat, uw zus A. is dokter en werkt in Tripoli, uw zus May. studeert aan de universiteit in Tripoli en woont bij uw ouders, net zoals uw zus Maw.. Uw broer Mo. (CG X; OV X) heeft op 21 december 2017 in België een verzoek om internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd door het Commissariaat-generaal (CGVS) op 29 juni 2018 niet-ontvankelijk verklaard omdat hij reeds in Italië een internationale beschermingsstatus had verkregen. U stelt dat hij in 2021 naar Tripoli is teruggekeerd, hij heeft actueel geen werk en woont bij uw ouders. Uw vader heeft nog twee echtgenotes, zij wonen met hun respectievelijke gezinnen in Soeq al Jumaa en in al Khazna.

In 2014 hebt u uw baccalaureaat behaald in de richting wetenschappen.

Sinds juni/augustus 2012 was u actief voor de organisatie Assaraya, die humanitaire hulp verleende aan mensen en bezocht u in kader hiervan gevangenen om na te gaan of de rechten van de gevangenen gerespecteerd werden. Tot wanneer u dit precies deed, dat weet u niet.

Uw oom, A., is een commandant bij de ‘Qatiba al Sour’, een bataljon van de rebellen in het zuiden van Tripoli.

In 2014 hebt u Libië verlaten en bent u naar Italië gereisd, waar u zo'n anderhalf jaar hebt gewoond. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in en in 2015 werd u hier de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. U stelt in Italië niet correct behandeld te zijn geweest, u was slachtoffer van discriminerend en racistisch gedrag. Zo werd u na het verlaten van een verjaardagsfeestje door de politie gedurende een nacht aangehouden en dit zonder reden, ze konden niet accepteren dat u mooi gekleed was en mooie schoenen had. Op een bepaald moment werd uw oom in Libië ziek, hij wilde zich in Italië laten behandelen en vroeg op de Italiaanse ambassade een visum aan. Hierop werd u door de Italiaanse geheime dienst thuis opgehaald, naar hun bureau meegenomen en werd u gevraagd om voor hen te spioneren wanneer u de moskee bezocht, uw oom zou zo aan een visum geraken. U wilde hier niet op ingaan en toen u wegging kreeg u een visitekaartje met de boodschap dat u hen kon contacteren ‘moest er iets zijn’. Om weg te geraken zei u dat dit ok was, doch daarna hebt u hen nooit gecontacteerd en ook zij hebben geen contact meer met u opgenomen. Op een nacht was u in een disco toen er daar een ruzie ontstond waarbij u werd betrokken. Toen twee agenten in burger u wilden meenemen ontstond er een handgemeen, een van de agenten werd met een scherp voorwerp in de hals geraakt en u werd hiervan ten onrechte beschuldigd. Dit alles werd opgenomen in uw dossier, zo stelt u. Uiteindelijk werd aan de hand van camerabeelden uw onschuld bewezen. Verder werd u verschillende keren op straat lastiggevallen en meegenomen voor korte ondervragingen in kader van veiligheidsmaatregelen, u contacteerde een advocaat en die deelde u mee dat er niets aan de hand was, dit had enkel te maken met de veiligheidsmaatregelen. U vroeg ook hulp aan de vader van uw vriendin, die een officier bij de Italiaanse politie was, deze beloofde u te helpen, doch er veranderde niets. U was deze situatie beu en vertrok in 2016 terug naar Libië om dan korte tijd later naar Duitsland te reizen waar u op 24 maart 2017 eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende, wat op 24 april 2017 werd afgewezen gezien u reeds een status had ontvangen in Italië. Uw beroep tegen deze beslissing werd niet gegrond verklaard op 31 mei 2018 en u keerde in april 2019 naar Italië terug waar u op de luchthaven werd aangehouden, ook op straat werd u weer aangehouden en werd er u gevraagd waar u uw kleren had gekocht, dit ondanks het gegeven dat u een arbeidscontract had, zo stelt u. De situatie beu keerde u in juni 2020 terug naar Libië, waar u echter beschoten werd. U besloot einde juli 2020 Libië opnieuw te verlaten en kwam u via Italië naar België, waar u op 16 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming indient.

Ter staving hiervan legt u volgende stukken neer: een verlopen en een recent paspoort, foto's van een auto met daarin kogelinslagen (u stelt in mei/juni 2020 in Libië beschoten te zijn geweest), vier documenten die betrekking hebben op uw activiteiten voor de organisatie Assaraya en documenten die betrekking hebben op uw oom in diens functie van verantwoordelijke van het zuidelijk gebied van Tripoli. Op 14 januari 2022 stuurde uw advocate in kader van het opvragen van de nota's van uw persoonlijk

onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) een mail waarin werd aangegeven dat u niet in staat bent binnen termijn correcties aan de nota's aan te brengen en op 26 januari 2022 volgde een mail waarin een aantal rechtzettingen werden gedaan in de nota's die betrekking hebben op uw wedervaren in Libië en werd er op gewezen dat de tolk niet optimaal getolkt had.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, namelijk informatie van het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge dd.13.12.2021 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) en uit uw eigen verklaringen (Verklaring DVZ punt 22; CGVS p. 5), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig

risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting en werkgelegenheid voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie (CGVS p.5-7).

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië het slachtoffer bent geworden van aanvaringen met de daar aanwezige autoriteiten, moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade (CGVS p.5-7).

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen louter beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Volledigheidshalve wenst het Commissariaat-generaal nog op te merken dat overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De door u neergelegde paspoorten hebben betrekking op uw nationaliteit/identiteit, iets wat hier niet ter discussie staat. De documenten die betrekking hebben op uw activiteiten voor de Assaraya en op uw oom hebben betrekking op elementen die hier op zich evenmin ter discussie staan. Wat betreft de door u neergelegde foto's die moeten bewijzen dat u in Libië beschoten werd dient opgemerkt dat u een internationale beschermingsstatus hebt in Italië en deze stukken dus niet in overweging worden genomen. De door u aangebrachte correcties aan het gehoorverslag, kunnen evenmin een ander licht werpen op deze appreciatie daar uw vrees ten overstaan van Italië dient te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Libië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 4 en 7, 18 en 19 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 1 en 30 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 12 en 33 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: procedurerichtlijn), van de artikelen 4, 22, 26, 27, 29, 30, 32 en 34 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende

bescherming (hierna: kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat het administratief dossier geen bewijs bevat waaruit blijkt dat hij in Italië nog een actuele status heeft. Hij benadrukt dat hij reeds gedurende 3 jaar afwezig is en hij na het verkrijgen van zijn status in Italië is teruggekeerd naar Libië. De documenten waarnaar de commissaris-generaal verwijst, zijnde de informatie van het *Budesamt fur Migration und Flüchtlinge* en zijn eigen verklaringen zijn volgens hem onvoldoende, nu het administratief dossier geen documenten bevat van de Italiaanse autoriteiten zelf en nu uit het Duitse document blijkt dat de Italiaanse autoriteiten het overdrachtsverzoek op 5 april 2017 verzonden door de Duitse autoriteiten hadden afgewezen. Daarnaast wijst hij erop dat er zich in het administratief dossier geen europa gegevens bevinden. Hij verwijst naar de documenten waaruit zijn terugkeer naar Libië blijkt, namelijk kopieën van zijn paspoort, een kopie van zijn nieuw paspoort uitgegeven in Libië en foto's van kogelinslagen die hij kreeg bij zijn terugkeer naar Libië in de zomer van 2020. Hij wijst erop dat hij de intentie had om terug te keren naar Libië indien de veiligheidssituatie dit hem had toegelaten. Zijn terugkeer zou tot gevolg hebben dat de Italiaanse autoriteiten zijn status in twijfel zullen trekken.

Zelfs indien hij een status heeft in Italië, wijst hij erop dat hij samenhangende en coherente bewijzen heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij ernstige schade zal lijden indien hij naar Italië terugkeert en dat Italië niet in staat is om hem een doeltreffende en efficiënte bescherming te bieden. De situatie in Italië voor erkende vluchtelingen zou niet in overeenstemming zijn met de Europese normen en standaarden en zijn dossier zou niet met de nodige zorg zijn behandeld. Hij wijst erop dat in de beslissing erkend wordt dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in meerdere Europese landen, wat er volgens hem op wijst dat zijn rechten in Italië niet gerespecteerd werden. Zijn contacten met de Italiaanse autoriteiten waren slecht omdat zij wilden dat hij zijn oom zou bespioneren. Daarnaast had hij te lijden onder politiegeweld, werd hij valselijk beschuldigd en regelmatig onderworpen aan identiteitscontroles en ondervragingen. Hij meent betrouwbare en nauwkeurige verklaringen te hebben afgelegd en aangetoond te hebben dat hij in Italië in een situatie van onmenselijke en vernederende behandelingen zal belanden.

Hij verwijst naar Duitse rechtspraak, waarbij geoordeeld werd dat mensen niet konden worden overgedragen naar Italië omwille van een gebrekkig huisvestingssysteem en waarbij verwezen werd naar een rapport van OSAR van januari 2020 en naar een actualisatie van juni 2021. Hij wijst erop dat Italië zwaar getroffen is door de covid-pandemie. Uit het voormeld rapport blijkt volgens hem ook dat de Italiaanse overheden geen hulp meer bieden vanaf de toekenning van de internationale beschermingsstatus, het sociale stelsel zowel voor Italiaanse onderdanen als voor erkende vluchtelingen zeer rudimentair is en erkende vluchtelingen in werkelijkheid veel minder concrete en materiële steun ontvangen. Zonder adres of domicilie is het onmogelijk om een kopie te krijgen van een verblijfstitel of vernieuwing hiervan en hij zou geen waarborgen hebben voor huisvesting in Italië, nu na de maximumperiode van 6 maanden opvang geen huisvesting wordt aangeboden. In de praktijk zal het volgens hem ook onmogelijk zijn om een universeel basisinkomen en sociale huisvesting te ontvangen en om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. Hij wijst nog op de hoge werkloosheidsgraad en op het geven dat het moeilijk is een baan te vinden zonder kennis van de Italiaanse taal. Hij vervolgt dat de afwezigheid van domicilie, huisvesting en de afwezigheid van het verkrijgen van een kopie van zijn verblijfstitel de toegang tot de medische zorg belemmert. De actualisatie van het rapport in juni 2021 toont volgens hem aan dat de situatie in Italië nog verslechterd is. Hij betoogt dat hij zal terechtkomen in een situatie van extreme materiële deprivatie omwille van de administratieve hindernissen die hij zal tegenkomen.

2.2. Nieuwe stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende nieuwe stukken:

- Duitse rechtspraak + vrije vertaling met vermelding van de weblink;
- OSAR rapport januari 2020;
- OSAR rapport juni 2021.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Over de gegrondheid van het beroep

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Italië. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 oktober 2020 bij de DVZ verklaarde dat hij reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Italië en in Duitsland, dat hij in Italië zijn verzoek indiende ongeveer twee maanden na zijn binnenkomst en dat hij in Italië een verblijfsrecht kreeg van 5 jaar (AD CGVS, deel DVZ, verklaring DVZ, punt 22). Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat de Duitse autoriteiten op 13 december 2019 lieten weten dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië (AD CGVS, landeninformatie, aanvraag derde landen (Duitsland) en dat de Italiaanse autoriteiten dit mededeelden per brief van 5 april 2017. De vaststelling, dat verzoeker in Italië de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend en hij aldaar over een geldige verblijfstitel beschikt, werd door verzoeker aldus expliciet erkend tijdens zijn verzoek om internationale bescherming ingediend in België. Waar hij middels zijn verzoekschrift dit plots ontkent komt dit geenszins ernstig over en strijdt dergelijke loutere bewering dan ook met de objectieve elementen zoals die blijken uit het administratief dossier en waarnaar *supra* verwezen. Waar verzoeker stelt dat gelet op zijn concrete omstandigheden en het feit dat hij vanuit Italië terug naar Libië is gereisd, de kans bestaat dat de Italiaanse autoriteiten inmiddels een einde hebben gesteld aan zijn status, is verzoeker alleszins niet in staat om hiervan enig document bij te brengen. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij op basis waarvan er indicaties zijn dat hij thans niet langer de internationale beschermingsstatus in Italië zou genieten en dit wordt evenmin door verzoeker aangetoond. Bovendien verklaarde verzoeker meermaals vanuit Italië te zijn teruggekeerd naar Libië, waaronder in 2016 terwijl de Italiaanse autoriteiten aan de Duitse autoriteiten per brief van 5 april 2017 nog bevestigden dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend (zie *supra*). Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat zijn gedrag, namelijk zijn herhaaldelijke terugkeer naar Libië, de Italiaanse autoriteiten er reeds toe hebben aangezet om zijn internationale beschermingsstatus te beëindigen of op te heffen.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker, die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan

te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Hij blijft hiertoe echter in gebreke, zoals *infra* aangetoond.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU). Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

Uit de verklaring van verzoeker en het zeer summiere betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker in wezen vreest dat hij in geval van terugkeer naar Italië zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoeker vertrok naar eigen zeggen uit Italië omdat hij er niet correct werd behandeld, hij te maken kreeg met discriminerend en racistisch gedrag, ze er niet van Arabieren en buitenlanders houden en hij vaak werd lastiggevallen ook door de politie. Hij zou er door de politie een hele nacht zijn aangehouden zonder reden. Hij zou door de Italiaanse geheime dienst gevraagd zijn om een moskee te bespioneren in ruil voor de toekenning voor een visum voor zijn oom, wat hij weigerde. Hij zou ook verdacht zijn geweest van een aanval op een agent, waarna zijn onschuld werd bewezen (CGVS verhoor, p. 5). Nadien zou hij nog verschillende keren zijn lastig gevallen en steeds voor korte ondervragingen zijn meegenomen. (CGVS verhoor, p. 6) Hij verklaarde dat het niet mogelijk is in Italië om hulp te krijgen (CGVS verhoor, p. 6) en dat hij in Italië veel spanningen en druk voelde (CGVS verhoor, p. 7).

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Italië sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Teneinde de algemene situatie in Italië te beschrijven, voegde verzoeker bij het verzoekschrift rechtspraak bij van een Duitse rechtbank en twee rapporten van OSAR. Waar verzoeker meent dat hieruit blijkt dat er sprake is van een gebrekkig huisvestingssysteem in Italië, dat Italië zwaar getroffen is door de covid-pandemie, dat de Italiaanse overheden geen hulp meer bieden vanaf de toekenning van de internationale beschermingsstatus, dat het sociale stelsel zowel voor Italiaanse onderdanen als voor erkende vluchtelingen zeer rudimentair is en erkende vluchtelingen in werkelijkheid veel minder concrete en

materiële steun ontvangen, merkt de Raad op verzoeker hiermee niet aantoont dat hij in Italië persoonlijk verplicht zal worden op straat te verblijven of er in mensonwaardige omstandigheden te leven. Bovendien meent de Raad dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming in samenhang moet worden gelezen met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien nu zij het recht hebben om in Italië te werken. Dat verzoeker bovendien in staat was te werken blijkt uit zijn eigen verklaringen (CGVS verhoor, p. 6), waardoor de Raad niet inziet waarom het plots moeilijk zal zijn om werk te vinden bij terugkeer naar Italië. Waar hij erop wijst dat het vinden van werk nog moeilijker is zonder kennis van de Italiaanse taal, gaat hij eraan voorbij dat hij verklaarde dat hij in Italië geprobeerd heeft om de taal te leren (CGVS verhoor, p. 6). Dat hij mits de nodige inspanningen dit niet zou kunnen verderzetten, toont hij geenszins aan. Bovendien houdt het gegeven dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, niet in dat de vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van een Duitse rechtbank is niet dienstig bij gebrek aan precedenterwerking, nog daargelaten het feit dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites wordt beoordeeld.

De landeninformatie waaruit geciteerd in het verzoekschrift en zoals bijgevoegd bij het verzoekschrift laat aldus niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Italië *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Italiaanse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de door verzoeker geciteerde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91).

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een precarie situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Italië. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van zijn verzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In casu ligt de situatie voor van een alleenstaande man van 26 jaar. Verzoeker verklaarde dat hij in Italië beschuldigd werd van een aanval op een agent, waarna zijn onschuld werd bewezen, dat hij regelmatig werd lastiggevallen voor korte ondervragingen en dat hij die situatie beu was waardoor hij zowel in 2016 als in 2020 terugkeerde naar Libië. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat er geen andere redenen zijn waarom hij niet kan terugkeren naar Italië (CGVS verhoor, p. 7). Dat verzoekers onschuld bewezen werd door het bekijken van camerabeelden wijst erop dat hij geenszins terecht is gekomen in een situatie die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Waar hij zich louter beperkt tot de verklaring dat men in Italië geen hulp kan verkrijgen en hij enkel contact kon onderhouden met zijn advocaat, meent de Raad dat dergelijke nietszeggende en uitermate vage verklaringen niet volstaan om aannemelijk te maken dat verzoeker zich bevonden zou hebben in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Dat hij een paar keer werd aangehouden voor ondervragingen, zonder hierbij de context te schetsen en zonder aan te tonen dat het hierbij zou gaan om een willekeurig optreden van de Italiaanse politiediensten, is geenszins van die aard om vast te stellen dat verzoeker werd blootgesteld aan handelingen strijdig met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verder verklaarde verzoeker, zoal *supra* reeds aangekaart, dat hij in Italië geprobeerd heeft de taal te leren en er te studeren en dat hij voor een korte periode gewerkt heeft in een autogalerij en in een restaurant. Dat het niet (opnieuw) mogelijk zou zijn om als houder van een internationale beschermingsstatus tewerkgesteld te worden in Italië en bijgevolg in zijn eigen

levensonderhoud alsook huisvesting te voorzien, wordt door verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. Verzoeker maakt aldus geen gewag van problemen die voldoen aan de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid zoals bepaald door het Hof van Justitie (zie *supra*). Evenmin toont hij aan dat hij op straat is beland, nu hij verklaarde dat hij inwoonde bij zijn tante (CGVS verhoor, p. 7). Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat van verzoeker, die internationale bescherming geniet in Italië, verwacht mag worden dat hij zelf de nodige initiatieven neemt om zijn rechten te doen gelden of in staat is om op basis van concrete ervaringen waarmee hij zou zijn geconfronteerd, aan te tonen dat hij zijn rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. Voorgaande heeft hij niet aannemelijk gemaakt. De Raad ontwaart uit verzoekers verklaringen geen concrete ervaringen op basis waarvan vastgesteld kan worden dat hij buiten zijn wil om verhinderd zou zijn geweest om zijn rechten te doen laten gelden of op basis waarvan vastgesteld kan worden dat verzoeker nodige initiatieven daartoe zou hebben genomen. Verzoeker kan in dit verband geenszins volstaan met het op algemene wijze voorhouden dat hij de situatie in Italië beu was.

De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder komt dan een loutere herhaling van de verklaringen die hij reeds heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud waardoor hij geen argumenten bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van zijn verzoek.

2.5. Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Hij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Italië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Italië werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker concreet aantoont dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

2.6. In deze omstandigheden blijkt ook geenszins dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) de artikelen 48/2 tot en met 48/7 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien aan verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Italië die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Italië effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat de commissaris-generaal door te besluiten dat zijn in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is, artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Een schending van de overige aangevoerde middelen blijkt evenmin.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift nog de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO